

Rețeta

Prietena mea Coca e o bună gospodină. Specialitatea ei sunt plăcintele. Când merg la ea, mă delectează cu patiserii grozave. Aș fi vrut să fac și eu plăcinte ca ea și i-am cerut rețeta. Părea simplă:

Iei niște măsuri de floarea făinii. Le cerni să nu aibă corpuri străine. Le așezi într-un vas curat, adaugi sare ca să dea gust, ulei ca să înmoaie aluatul, Frământați și ... poftă bună!

Zadarnic. Plăcinta mea nu se compara cu delicatesele ei. Probabil că mai era vreun secret culinar. Și iar m-am rugat de ea să mă ajute. Și, într-adevăr, mai era ceva - frământatul.

- Nu am știut că tu vrei să faci ceva deosebit. Dar dacă vrei ceva bun, atunci ia seama la frământat. Îți trebuie răbdare, calm și perseverență. Nu grăbești frământatul, nu te superi când frământați, nu faci lucrul de mântuială, ... Ca să frăgezești aluatul îl izbești de masa de lucru o dată, încă o dată, încă o dată, ... Îl frământați, îl pui la rece, ... Nu te grăbești... Or să te doară mâinile, dar nu ai ce face. Trebuie să muncești mult. Să faci cu plăcere. E greu, dar merită. Numai așa poți obține un aluat bun, o cocă fragedă.

După o vreme, prietena mea a auzit Cuvântul Domnului și s-a pocăit. Am continuat să merg la ea, dar conversațiile noastre au avut alt subiect. Eu eram pe Calea Domnului de mulți ani. Îi împărtășeam din trăirile mele și ea mă asculta cu plăcere. Îmi mărturisea că se roagă ca să fie o lucrătoare plină de har în via Domnului, să fie o binecuvântare pentru cei din jur, să aducă mulți oameni la pocăință. Dar își vedea neputința și se descuraja.

- Cred că mai e ceva de făcut pe Calea Domnului, ca El să Se poată folosi de mine. Dar eu nu știu ce aș mai putea să fac. Îmi dau seama că am o asprime în felul meu de a fi și nu pot să mă dezbar de ea. Aș vrea să fiu mai bună, mai blândă, Ce sfat îmi dai?

Privind în urmă la cele două decenii de pocăință, am căutat să o încurajez:

- E simplu mergi la adunare, citești Biblia, te rogi zilnic, faci milostenii și ... Dumnezeu o să te ajute.

Dar ea era tot mai dezamăgită. Toate astea le făcea și totuși Domnul nu o folosea în lucrarea Lui. Poate am omis să-i spun ceva? Și eu am încercat să o îndrum cu mai multă atenție:

- Dacă vrei să fii un stâlp de credință în Cortul Dumnezeului Celui Viu, trebuie să ai în vedere niște lucruri.

Mai întâi cere Domnului să-ți facă o cernere. Să te ajute să elimini din trăirea ta obiceiurile lumesti, să iubești voia Lui mai mult ca orice, să-ți găsești plăcerea în Cuvânt, în părtașia fraților, în rugăciuni, ... să răscumperi vremea, să te crească spiritual,

Apoi va urma o fază mai dură - prelucrarea sufletului tău. Ceva care ar putea să se asemene cu frământatul aluatului de la plăcintele tale. Cu cât prelucrarea va fi mai puternică, cu atât vei fi mai modelată pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Atenție: nu-ți va fi ușor! Poți să fii „o creștină de fotoliu”, cu o viață comodă. Dar pentru că tu vrei să lucrezi cu putere în via Domnului, va trebui să accepți condițiile Lui.

Schimbările tale vor fi imediat observate de cei din jur. Va trebui să te împaci cu gândul că vei fi urâtă chiar de dragii tăi. Nu se vor rușina să-ți arunce în față vorbe grele. Și niciunul nu va fi de partea ta. Dacă nu dai înapoi, atunci această perioadă va dura până ce iubirea ta va birui ura lor.

După răutatea rudelor, va urma răutatea colegilor. Când vor afla ce credință îmbrățișezi acum, nu o să le mai trebuiești. Vor veni cu dispreț și boicot. Vei fi așa de lovită de ei până ce va fi zdrobită toată firea veche. Ca să treci cu

bine și treapta asta, va trebui să nu te superi pe ei, ci să vezi îndărătul răutății lor pe cel care îi manipulează. Să-ți fie milă de orbirea lor spirituală și să te rogi fierbinte pentru ei.

După rude, vor urma prietenii. Oamenii pe care i-ai ajutat și pe care credeai că te poți bizui, se vor da la o parte și te vor părăsi. Vei ajunge la un moment dat să te simți foarte singură. Atunci însă, îți vei găsi refugiul în Domnul și-L vei prețui mai mult. Vei înțelege că iubirea celor din jur vine numai de la El.

Apoi vei fi încercată și în trupul tău. Vei simți atâta neputință și slăbiciune trupească, încât vei înțelege că viața ta atarnă numai de Dumnezeu. Că trăiești pentru că te ține El.

Va trebui să-ți reconsideri și micile tale plăceri „nevinovate”, care nu au legătură cu credința. Vei putea să renunți la ele, ca să te dedici cu totul lui Dumnezeu?

Când răutatea celor din jur va ajunge cât un munte, iar sufletul tău nu va primi gândul urii. Când o să sângerezi în inimă pentru cei pierduți și nu o să încetezi să te rogi pentru ei. Când o să-ți vezi neputința și o să îți dai seama că tot ce ai, e primit de la Dumnezeu. Că nu este cale de întors. Că nu merită să trăiești decât pentru Cristos. Atunci ești pe punctul de a te angaja în lucrarea Marelui Stăpân. Durerile suferite au zdrobit firea și au lucrat în tine o stare nouă. Atunci vei fi o binecuvântare pentru cei din jur, atunci vei fi un aluat bun, o „Cocă tandră”.

CECILIA MOLOCE

Articol preluat din cartea „CU DOMNUL DE MÂNĂ”, pe care cei interesați o pot comanda (prin ramburs) la telefoanele 0745768422 sau 0212103625 (146 pag., 10 lei + taxele poștale).